

Světlo č. 34/96

Z obsahu:

Maria vzorem panenství

Jan Pavel II. při generální audienci 7. srpna 1996

Kardinál Bernardin Gantin v České republice

Ve čtvrtek 8. srpna, v první den své pražské návštěvy, navštívil vatikánský host, děkan kardinálského kolegia a prefekt Kongregace pro biskupy Bernardin Gantin budovu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

Kněz, který se obětoval až k smrti

Vzpomínka na P. Ferdinanda Karla Nesrovnala.

Smí člověk dělat všechno?

Je dovoleno genetické manipulování s člověkem?

Jan Pavel II. při generální audienci 7. srpna 1996

Maria vzorem panenství

Čtení: 1 Kor 7,32-35

1. Předsevzetí k panenství, jež vysvítá z Mariiných slov, pronesených v okamžiku Zvěstování, bylo tradičně považováno za počátek a inspirativní moment křesťanského panenství v církvi.

Svatý Augustin spatřuje v tomto úmyslu nikoli naplnění Božího příkazu, ale svobodně složený slib. Takto bylo možné v průběhu celých dějin církve klást Marii za příklad "svatých panen". Maria "věnovala své panenství Bohu, když ještě neznala toho, koho měla počnout, aby složila slib následování nebeského života v pozemském a smrtelném těle nikoli z rozkazu, ani z nutnosti sloužit, ale volbou lásky."¹⁾

"Jste... naplnění vírou v našeho Pána, který skutečně je podle těla z rodu Davidova a Boží Syn z vůle a moci Boží, který se skutečně narodil z panny... za vlády Poncia Piláta... byl skutečně za nás přibit... skutečně trpěl, stejně jako skutečně vstal z mrtvých."

Sv. Ignác Antiochijský, List Smyrňanům, 1-2, cit. z KKC

"Maria je blaženější tím, že přijala víru v Krista, než tím, že ho tělesně počala."

Sv. Augustin, De sancta virginitate, 3, cit. z KKC

Anděl na Marii nežadá, aby zůstala Pannou. Je to naopak Maria, která svobodně odhaluje tento svůj úmysl. V takovémto závazku se spojuje její volba lásky, která ji vede k úplnému věnování panenského života Pánu.

Zdůrazňuje-li se spontaneita Mariina rozhodnutí, nelze přitom zapomenout na to, že na začátku každého povolání je Boží iniciativa. Dívka z Nazareta, která směřuje k panenskému životu, odpovídá na niterné povolání, to znamená na inspiraci Ducha svatého, která jí osvětluje význam a hodnotu panenského darování sebe samé.

Maria učinila osobní rozhodnutí zůstat pannou, když nabídla své srdce Pánu.

2. Přestože sv. Augustin užívá slovo slib, aby ukázal těm, které nazývá "svaté panny", první vzor jejich životního stavu, evangelium nedosvědčuje, že by Maria výslovně pronesla nějaký slib, který je v církvi již od prvních století formou zasvěcení a odevzdání vlastního života Bohu. Z evangelia vyplývá, že Maria učinila osobní rozhodnutí zůstat pannou, když nabídla své srdce Pánu. Toužila být jeho věrnou snoubenkou a realizovat povolání "Siónské dcery". Svým rozhodnutím se však stává archetypem všech těch, kteří si s nerozděleným srdcem zvolili v církvi službu Pánu v poselství.

Ani evangelia, ani jiné spisy Nového zákona nás neinformují o okamžiku, ve kterém Maria přijala rozhodnutí zůstat pannou. Z otázky, kterou položila andělovi, nicméně jasně plyne, že v okamžiku Zvěstování bylo toto rozhodnutí velmi pevné. Maria neváhá vyjádřit svou touhu zachovat panenství i vzhledem k perspektivě nabízeného mateřství, čímž dává najevo, že její úmysl zrál déle.

Maria totiž nezvolila panenství vzhledem k nepředvídatelné perspektivě toho, že se stane Matkou Boží, ale uzrála v jejím svědomí ještě před okamžikem Zvěstování. Můžeme předpokládat, že tato orientace byla v jejím srdci stále přítomná. Milost, která ji připravila k panenskému mateřství, zajisté ovlivnila celý vývoj její osobnosti, zatímco již od nejranějšího věku ji Duch svatý nepřestal inspirovat v touze po co nejužším sjednocení s Bohem.

Divy, které působí Bůh i dnes v srdci a životě mnoha chlapců a děvčat, byly uskutečněny zejména Mariině duši.

3. Divy, které působí Bůh i dnes v srdci a životě mnoha chlapců a děvčat, byly uskutečněny zejména Mariině duši. I v našem světě, ač roztěkaném nabídkami často povrchní a konzumní kultury, je nemálo mladých lidí, kteří přijímají výzvu, jež pochází z Mariina příkladu, a zasvěcují svou mladost Pánu a službě bližním.

Takového rozhodnutí je spíše než zřeknutí se lidských hodnot volbou hodnot větších. V této souvislosti a jako ten, kdo je otevřen ku svědectví evangelia, zdůrazňuje v apoštolské exhortaci o mariánské úctě můj ctěný předchůdce Pavel VI.: "je třeba si uvědomit, že volba panenského stavu ze strany Marie nebyla činem uzavření se k některým hodnotám manželského stavu, ale představovala odvážné rozhodnutí, vykonané pro úplné zasvěcení se lásce Boží."²⁾

Volba panenského stavu je v posledku motivována úplným přilnutím ke Kristu, což se jeví zvlášť zřetelně na Marii. Ačkoli si toho před Zvěstováním není vědoma, inspiruje Duch svatý její panenské odevzdání s ohledem na Krista; zůstává pannou, aby celou svou bytostí přijala Mesiáše, Spasitele. Panenství započaté v Marii tak zjevuje vlastní kristocentrickou dimenzi, jež je podstatná i pro panenství žité v církvi, která v Kristově Matce nalézá svůj ušlechtilý vzor.

Mariin panenský život vzbuzuje v celém křesťanském lidu úctu k daru panenství. 4. Kolik mladých žen v dějinách církve se rozjímáním vznešenosti a krásy panenského srdce Matky Páně cítilo povzbuzeno k velkodušné odpovědi na Boží povolání a přijalo ideál panenství!"Právě takovéto panenství podle příkladu Panny z Nazareta - jak to připomínám v encyklice Matka Vykupitele - je pramenem zvláštní duchovní plodnosti; je zdrojem mateřství v Duchu svatém."³⁾

Mariin panenský život vzbuzuje v celém křesťanském světě úctu k daru panenství a touhu po tom, aby se v církvi šířil jako znamení primátu Boha nad každou skutečností a jako prorocká předzvěst budoucího života.

V době, kdy se v různých zemích evangelizovaných již ve starověku zdá hédonismus a konzumismus odradit nemálo mladých lidí od přijetí zasvěceného života, je třeba nepřetržitě prosit Boha, aby na Mariinu přímluvu nastal nový rozkvět řeholních povolání. Tak bude tvář Kristovy Matky, odrážející se v mnoha pannách, které se usilují následovat Božského Mistra, i nadále pro lidstvo znamením milosrdenství a božské něhy.

Radio Vaticana

P. Josef Koláček, TJ Řím

1) De sancta Virg., IV,4; PL 40,398.

2) Marialis cultus, n. 37

3) Redemptoris Mater, n. 43.

21. neděle v mezidobí - cyklus A

Liturgická čtení

1. čtení Iz 22,19-23

Toto praví Hospodin Šebnovi, správci královského paláce:

"Vyženu tě z tvého místa,

z tvého trůnu tě svrhnu.

Pak povolám svého služebníka

Eljakima, syna Chilkijáhova,

obléknu mu tvou řízu,

přepášu ho tvým pásem;

tvou moc mu předám do ruky.

Budu otcem obyvatelstvu Jeruzaléma

a Judovu domu.

Na jeho rameno položím klíč

od Davidova domu,

když otevře, nikdo nezavře,
když zavře, nikdo neotevře.
Zarazím ho jako hřeb na pevné místo,
pro svůj rod zaslouží čestné křeslo."

2. čtení Řím 11,33-36

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť 'kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet?' Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

Evangelium Mt 16,13-20

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: "Za koho lidé pokládají Syna člověka?"

Odpověděli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků."

Řekl jim: A za koho mě pokládáte vy?"

Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha."

Ježíš mu na to řekl: "Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi."

Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

Myšlenka na neděli

Vzájemné vyznání

Zamyšlení nad úryvkem Mt 16,13-20

Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.

Ty jsi Skála.

Když už jsi nalistovala tuto stránku, zdrž se tu na chvíli. Pokus se zpřítomnit si to, o čem čteš v úryvku z Matoušova evangelia.

Dnes se Ježíš zdržuje jen v kroužku svých učedníků. Neboj se připojit se k jeho věrným. To, o čem chce s nimi právě rozmlouvat, se týká i tebe. Ježíši nestačí, že jsi s ním. Přišel čas, kdy je třeba, aby mezi vámi bylo zcela jasno. Pokloň se mu a poděkuj mu, že tě přizval právě v tuto nevšední chvíli, kdy na toto téma začal hovořit se svými učedníky.

Když se tě Ježíš ptá, za koho jej lidé pokládají, nečiní tak proto, že by to nevěděl. Spíše mu záleží na tom, aby sis to sama dobře uvědomila. projdi v duchu všechny ty, kteří žijí kolem tebe. Za koho Jej doopravdy pokládají? Řekni mu po pravdě, co o tom víš, neboj se mluvit ani o těch představách, které Ježíše zlehčují, zkreslují, zneužívají, ponižují, podceňují nebo urážejí. Pověz mu i o těch, pro které zůstává zcela neznámým pojmem. Uvědomuješ si, co bude třeba

podniknout, má-li se všechna ta nevědomost, povrchnost, předsudky a zášť proměnit v pravé poznání, kdo je skutečně Ježíš, kterého nám posílá sám Otec? Ale Ježíš chce slyšet i od tebe, za koho jej doopravdy pokládáš. Nespěchej se svou odpovědí. Podívej se nejprve dobře do svého srdce. Dříve, než odpovíš, dej slovo Šimonovi, který chce promluvit za všechny přítomné: Ty jsi Mesiáš,¹⁾ Syn živého Boha.

Souhlasíš-li bez výhrady s apoštolem, všimni si bedlivě, co Ježíš odpovídá: Jestliže jej chválí za to, co řekl, pak ne proto, že odpověděl správně, ale proto, že přijal, co mu mohl zjevit jedině sám Otec. Vzpomeň si na to, kdykoliv se tě bude zmocňovat sebezalíbení nad tím, co ti připadá, jako by to bylo "tvé", ačkoliv to pochází od Otce. Přemýšlej raději o tom, co všechno ti mohl Bůh zjevit, kdybys mu právě svou domýšlivostí tolik nepřekážela.

Ježíšova otázka však byla významná ještě z jiného důvodu. Na tom, co si o něm myslíme, závidí to, co nám může zjevit. Jak uvidíš, odplácí Ježíš za upřímnost stejnou upřímností. Vyznáš-li Ježíši po pravdě, za koho jej pokládáš, i on ti poví, za koho pokládá tebe.

To, co chce Ježíš říci o svém apoštolu Šimonovi, může prohlásit pouze jako Bůh. Právě proto potřeboval jeho veřejné vyznání. Slavnostní prohlášení Pomazaného, Božího Syna, je slibem nejvyšší záruky a útěchy pro všechny křesťany: Na tobě zbuduji svou církev, kterou moc pekla nepřemůže. Na kom ji chce založit? Slyšíš dobře: na slabém, nevzdělaném, prchlivém člověku. Ale nediv se ani neobávej. Tak jako Petr nepoznal sám od sebe, kým je doopravdy Ježíš, ani církev neponese sám od sebe. Poukazovat pouze na člověka znamená ignorovat právě tento Boží záměr: ani lidská slabost nezmaří Boží odvěký plán, a to ani tvář v tvář nebezpečí, kterým jde Kristova církev vstříc. Kdyby pekelné mocnosti nepředstavovaly trvalé reálné nebezpečí, nebylo by třeba příslibů, nebylo by o čem mluvit. Tento boj s mocnostmi zla bude tvořit podstatu budoucí historie církve. Nebude v ní období, kdy by ji přestaly ohrožovat jednou to bude krvavé pronásledování, jindy bludná učení, jindy pokušení slávy, moci a bohatství, pak rozmařilosti a lidské pýchy založené tu na rozumu, tu na pokroku a blahobytu. Právě pro tento trvalý boj bude nutno dělat závažná rozhodnutí. K tomu jsou Petrovy klíče. Komu Bůh svěří odpovědnost, toho pak sám respektuje; je to výraz Boží velkodušnosti. Pravomoc Petrova je bezmocnost Satana. Zpochybňovat, vzdávat se jí znamená opouštět pevnou půdu, vykročit na vodu nikoliv na Mistrovu výzvu, ale na vlastní pěst.

Papežství představuje pro církev jedinou pevnou a stmelující sílu: bez něho vznikají jen nová a nová štěpení. Všechny rozkoly jsou ve svém jádru protipapežské.

Nyní nadešla chvíle, abys i ty vyznala Ježíši, za koho jej pokládáš. Na tom závisí také závažnost všeho, co od Ježíše uslyšíš. Až mu předneseš své upřímné vyznání, poslouvej pozorně, co Ježíš svěří tobě. Žádný úkol, žádné postavení, přijaté z Pánovy ruky, není malé ani podřadné. Každý dar od Boha však znamená odpovědnost.

Nepřeslechni Ježíšova závěrečná slova: Nehovořte o tom. Jsou věci, se kterými se nechodí na trh. Aby lidé přijali úplnou opravdu, musí pro ni být nejdříve disponováni.

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí! Jemu buď sláva na věky!²⁾

Bratr Amadeus

1) Hebrejský výraz Mesiáš znamená totéž, co řecké Christos: Pomazaný.

2) Viz 2. čtení Řím 11,33n.

K liturgické památce sv. Pia X.

Kamenovaný prorok

Tvář Pia X. na fotografiích je klidná a průzračná jako hladina horského jezera za úplného bezvětří. Nebýt papežského úboru, nikdy bychom o ní neřekli, že patří nositeli moci. A dějiny nás přesvědčují, že musely nastat okamžiky, kdy vypadala bolestně, přísně nebo aspoň tajemně. Ale jejím nejpřirozenějším výrazem byla jistě mírnost a čistota; i to nám může napovědět, proč mezi významnými papeži posledních dvou století vyniká Pius X. jako světec.

A proto s velkým údivem i lítostí sledujeme, když se někdo v současné době pokouší tuto hladinu rozvlnit kamením a zakalit špínou. Vždycky jsme se domnívali, že putující církve si svých světců váží a nemá potřebu zpochybňovat jejich činy. Přesto se už poněkolkáté setkáváme s tím, jak někteří současní katolíci velmi kriticky, až nesouhlasně hodnotí akci, kterou řídil právě sv. Pius X. - vystoupení církevní autority proti bludu modernismu. Stěžují si, že zásah proti modernistům byl nepřiměřeně tvrdý, že byl projevem překonaného pojetí církve jako bašty opevněné proti nepřátelskému světu a že jeho následky pocítujeme v církevním životě dodnes. V tomto duchu se vyjadřuje například Ida F. Görresová ve svých eseích o P. Teilhardu de Chardin, dále Odilo Štampach v úvodu své knihy "Život, duch a všechno" a podobné názory se objevily i na stránkách Teologických textů. Historie jistě oprávněně hovoří o nespravedlnostech, které se tenkrát v zápalu boje nebo v důsledku lidské nedokonalosti udály. Nicméně základní otázka zůstává: měl papež učení modernistů ponechat jako koukol v pšenici až do žní, nebo naopak vytnout jako strom, který nenese dobré ovoce? Proč vůbec uvedení autoři dnes po letech projevují víc pochopení pro několik zapomenutých teologů než pro papeže-světce?

Modernismus počátku století nám v určitých rysech připomíná některé směry v současné katolické teologii a publicistice. Také on se pokoušel smířit vědu a víru tím, že obsah víry přizpůsoboval mezím vědy. Také v jeho řadách se brzy začala popírat historičnost evangelíí a pravomoci učitelského úřadu církve. Také jeho představitelé nejprve budili dojem, že vystupují v naprostém souladu s katolictvím, ale když církevní autorita odhalila nedostatky v jejich učení, obrátili se výslovně proti ní a přešli do otevřené opozice. Modernismus za Pia X. zřejmě vyrůstal ze stejných pocitů, z jakých vznikají vnitrocírkevní problémy dneška:

"Laici, a co je ještě smutnější, kněží, chtěli zkřížit své zbraně s Matkou, která se jim zdála nemoderní, stárnoucí, ba odpuzující i duši moderního člověka," píše Josef Krlín v knize Papežská politika. Nemůžeme se tedy ubránit dojmu, který nás ovšem velmi skličuje, že současná kritika zásahu proti modernistům je dána sympatiemi k jejich idejím a postojům. A je v ní slyšet i nepřímá výzva současné církevní autoritě, aby se zachovala pokrokověji a reagovala méně energicky než Pius X.

V čele tehdejšího boje proti modernismu tedy stál světec. Už to by mělo být pro nás signálem, že církev dostala tento úkol od Boha. Pius X. ještě jako kněz a biskup patřil k církevním hodnostářům, kteří byli mezi lidmi oblíbení. Ale byla to oblíba k prospěchu bližního, ne k prospěchu vlastnímu, a on neváhal obětovat ji čistotě církve. Také v tom se liší od modernistů tehdejších i současných. Podle životopisů se zdá, že Pius X. se svou povahou i stylem života dosti podobal našemu arcibiskupu Stojanovi: také on býval často bez peněz, protože je rozdál chudým, také on byl typem spíš lidovějším než diplomatičtějším. A naopak si můžeme připomenout, že i dobrotivý tatíček Stojan se octl uprostřed vnitrocírkevních bojů počátkem 20. let, kdy bylo třeba občas vstoupit i s přísným rozhodnutím...

Pius X. bývá charakterizován jako představitel předkoncilního, a tedy překonaného modelu katolictví, čímž se nemyslí pouhé historické zařazení, nýbrž vůbec hodnocení jeho díla z hlediska pokrokovosti a přijatelnosti pro dnešek. Bolestná skutečnost, že se jeho jménem zaštiťují odpůrci Druhého vatikánského koncilu vedení arcibiskupem Lefébvreem, toto nedorozumění ještě upevňuje. Ale když se podíváme na některé Piovovy činy, například na jeho nařízení o církevní hudbě, které - pokud se plnilo - velmi prospělo srozumitelnosti liturgie, nebo na jeho rozhodnutí, že laici nejen mohou, ale mají pomáhat kněžím s vyučováním náboženství (encyklika "Acerbo nimis"), a na jeho dekrety o častém a časném svatém přijímání, vidíme, že tohoto papeže inspiroval stejný Duch, který vedl koncilní otce, Duch Ježíše Krista, který "je stejný včera i dnes i navěky". Osobnost sv. Pia X. nám ukazuje, jak umělé a nepřesné je rozdělování křesťanů a jejich názorů na předkoncilní a pokoncilní, a naopak, jak široká a přirozená je kontinuita toho, co Bůh činí ve své církvi skrze své svaté v každé době a v jakýchkoli podmínkách.

Karel Komárek

Církevní aktuality

Roste počet kněžských povolání

Počet mladých mužů, kteří studují teologii, aby se stali kněžími, ve světovém měřítku stále stoupá. Jak sdělilo tiskové středisko Vatikánu, počet kněžských kandidátů ve světě vzrostl v letech 12975 až 1994 o 75 %. V roce 1994 to bylo celkem 105.075 kandidátů, za rok 1995 ještě statistická data nejsou. Nová čísla dosvědčují, že krize povolání ke kněžství v katolické církvi je překonána. Největší přírůstky zaznamenala Afrika, kde se počet seminaristů v uvedené době zečtyřnásobil.

Významný vzrůst kněžských svěcení zaznamenává katolická církev v Jižní Koreji. Jak sdělila katolická zpravodajská agentura UCAN ze Soulu, bylo v uplynulých 12 letech v Jižní Koreji vysvěceno na kněze 1345 mužů. Je to o 200 víc než v celém období let 1845-1983. Vzrůst svěcení dávají korejské církevní knihy do souvislosti se svatořečením 103 korejských mučedníků v r. 1984. Pro zajímavost uvádíme, že ze všech osmi českých a moravských diecézí bylo pro nadcházející akademický rok přijato ke studiu bohosloví 72 kandidátů, kteří se tak hodlají připravovat na svou budoucí kněžskou službu.

Poutní mše

V sobotu 10. srpna v 10.00 hod. se konala v Jablonném v Podještědí pouť ke sv. Zdislavě. Slavnostní mši celebrou vatikánský host kardinál Bernardin Gantin spolu s nunciem Giovannim Coppou, litoměřickým biskupem Josefem Kouklem a dalšími biskupy a kněžími.

V neděli 11. srpna v 10.30 hod. sloužil kardinál Bernardin Gantin slavnostní poutní mše v klášterním kostele Panny Marie Nanebevzaté v Uherském Brodě.

Setkání skautů v Assisi

Pod heslem "Světová náboženství pro mír" se od 3. srpna setkali skauti různých vyznání v Assisi. Podle organizátorů je cílem setkání diskuse mezi náboženstvími a téma "mír". Mladí skauti nechtějí být v těchto otázkách pouhými diváky, ale chtějí jednat. Závěr setkání tvořila společná modlitba.

Vedle zástupců různých křesťanských vyznání byli dalšími účastníky muslimové, buddhisté, šintoisté a hinduisté. Podnětem k setkání bylo 10. výročí společných modliteb papeže Jana Pavla II. s představiteli světových náboženství v Assisi.

Život v souladu s hlásaným slovem

Muži a ženy žijící ve smíšených manželstvích nesmějí zastávat v místní luterské církvi farářské funkce. Vyhlásil to mluvčí církve Uwe Arnold. Odvolal se na zbavení funkce farářky v případě jedné teoložky, která se provdala za muslima. Život v manželství a rodině musí být v souladu s tím, co farář hlásá.

ČBK

Kardinál Bernardin Gantin v České republice

Návštěva kardinála Bernardina Gantina u místopředsedy českého parlamentu Ing. Jana Kasala

Ve čtvrtek 8. srpna první den své pražské návštěvy, navštívil vatikánský host, děkan kardinálského kolegia a prefekt Kongregace pro biskupy Bernardin Gantin, budovu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Vzácného hosta zde přivítal místopředseda našeho nejvyššího zákonodárného orgánu Ing. Jan Kasal.

Kardinál Gantin nejprve vyřídil pozdravy papeže Jana Pavla II. celé naší zemi a národu a připomněl vřelý vztah, který k nám hlava katolické církve chová. Kardinál označil svou nynější cestu za pouť na posvátná místa naší vlasti a také k

hrobu svého zesnulého osobního přítele, bývalého pražského arcibiskupa, kardinála Františka Tomáška. Při této příležitosti uvedl, že úcta, kterou byl kardinál Tomášek zahrnován široko přes konfesní hranice církve, byla dobře známa nejen v Římě, ale i v jeho africké domovině. Kardinál Gantin řekl, že byl pravděpodobně také posledním členem kardinálského sboru, který bývalého pražského arcibiskupa asi tři dny před jeho odchodem na věčnost navštívil.

Římský host hovořil dále o své práci, a podělil se tak o zkušenosti, které získal při pracovních návštěvách mnoha zemí světa. Rovněž jeho vatikánští spolupracovníci pocházejí ze všech světadílů a jedním z nich býval i současný generální sekretář České biskupské konference v Praze, Mons. ThDr. Karel Simandl.

Právě v celosvětovosti a otevřenosti církve pro kultury různých národů vidí kardinál velkou možnost, jak napomáhat spoluprací na mezilidské a mezinárodní rovině. Církev je institucí, která byla a je součástí rozmanitých společenských a státních systémů. Zde se otevírá široké pole společných zájmů církve i společenských institucí ve směru zkvalitňování života konkrétního člověka. Těmto svým zásadám zůstává církev věrná i tehdy, když je její služba člověku omezována, jak jsme toho v současné době svědky například v některých severoafrických zemích.

Osudy církve v severní Africe zmínil kardinál Gantin v souvislosti s řadou atentátů na katolické křesťany v Alžírsku, které si v posledních měsících vyžádaly již několik obětí na životech. Do naší republiky přijíždí kardinál Bernardin Gantin jen několik dnů po své návštěvě Alžírska, kde jako papežův zástupce pochoval tělesné pozůstatky zavražděného biskupa Pierra Claveria.

Místopředseda parlamentu v závěru setkání vatikánského hostu poděkoval za jeho návštěvu a vyjádřil přání, aby přispěla k větší míře spolupráce mezi duchovní a společenskou rovinou života naší společnosti. Host si poté prohlédl reprezentační sály sněmovny a odjel do budovy Apoštolské nunciatury, v níž je po dobu své pražské návštěvy ubytován.

Ve večerních hodinách zavítal kardinál Gantin do kláštera otců dominikánů, kde společně s nimi ve zcela zaplněném chrámu sv. Jiljí celebroid slavnostní mši u příležitosti svátku jejich zakladatele sv. Dominika. Spolu s ním též koncebroval apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Giovanni Coppa a další představitelé našeho duchovního života.

ČBK

Z došlých dopisů

Vážená redakce týdeníku "Světlo",

chtěli bychom reagovat na článek "Kruhová obrana", který vyšel ve Světle č. 30. Chceme Vám vyslovit velkou podporu k vydávání tohoto časopisu, který velice rádi čteme. Nenechte se vyvést z míry skupinou sebevědomých katolických intelektuálů.

Myslíme, že lidé se zdravým selským rozumem spíše pochopí, co je to pravá víra v Boha, kterou člověk cítí více srdcem než rozumem. Vysokoškolsky vzdělaní lidé ve

všem hledají rozumné a logické vysvětlení. Lidé prostého srdce také snáze pochopí velkou starost Matky Boží o celý svět.

Úcta k Panně Marii a k jejímu Neposkvrněnému Srdci je zároveň úctou k Nejsvětějšímu Božskému Srdci Pána Ježíše.

Tato dvě nejsvětější a milosrdná srdce zajisté zachrání svět. Jaká je v tom síla, útěcha a naděje. Je to prosté a srozumitelné. Není k tomu třeba vysokoškolského vzdělání. Přejeme hodně síly a trpělivosti a také Boží pomoci.

Zdraví Vaši čtenáři z Brna

Kněz, který se obětoval až k smrti

České dějiny, zejména ty novodobé, mají jeden typický rys, který je odlišuje od jiných. Náš národ má syny a dcery, jakých by si v jiných zemích velmi vážili. Vzpomínky na ně by s úctou udržovali i po jejich smrti. U nás však velké osobnosti s ryzím charakterem často upadnou do zapomnění.

Letos jsme vzpomněli 100. výročí narození kněze, který zasvětil celý svůj život Bohu a lidem, pro něž se obětoval až k smrti. Jeho jméno je Ferdinand Karel Nesrovnal. Narodil se 16.8.1896 v Brně-Zábřehovicích, kde prožil svoje dětství a mládí. Pozdější brněnský biskup Karel Skoupý ho získal pro kněžství, a tak odešel studovat do rakouského Innsbrucku na jezuitské teologické učiliště. Stal se členem jejich řádu a působil pak jako exercitátor na různých známých místech Moravy. Měl vřelý vztah k mladým lidem, a to ho vyneslo až na předsednické místo Sdružení katolické mládeže. Byl literárně činný, zpracovával většinou životní příběhy těch, které poznal na exerciciích. Nejznámější jeho knihou je Tajemství šťastného mládí. Redigoval také časopis Dorost.

Asi ve svých čtyřiceti letech požádal P. Nesrovnal o uvolnění z řádu Tovaryšstva Ježíšova, aby se mohl starat o svou starou matku, která s ním pak pobývala na všech jeho působištích. Druhou světovou válku prožil jako duchovní správce v Biskupicích u Prostějova. Tam se projevilo jeho velkorysé a neohrožené srdce, když ukrýval mladé lidi, uprchlíky z Německa, kde byli totálně nasazeni na práci. V noci je pak vyváděl ven, aby se mohli alespoň trochu nadýchat čerstvého vzduchu a měli také i nějaký pohyb. Tím se vydával samozřejmě do nebezpečí života, ale na to on nehleděl, vždyť to byla pomoc bližním. Gestapo se cosi dozvědělo, došlo k vyšetřování a věznění.

Po skončení války se otec Nesrovnal vrátil opět ke své oblíbené exerciční práci a znovu si získával srdce tolika mladých. Pak však přišel osudný únor 1948 a s ním i konec veřejné duchovní činnosti. Za dva roky nato po pověstné dubnové likvidaci klášterů bylo nutno obsadit prázdná místa po odvečených řádových knězích. A tak přišel i bývalý exercitátor do Znojma na dřívější dominikánskou faru u sv. Kříže. Hned začal neohroženě navazovat na bohatou duchovní úrodu zanechanou zde bratřími kazateli. Učil rovněž na gymnáziu, kde komunisti tehdy ještě dovolili vyučovat nepovinné náboženství. Nebezpečí se nebál, na faře uspořádal dokonce i tajné exercicie.

Poloha Znojma blízko rakouských hranic přivedla na faru jeho známé, kteří chtěli emigrovat, a proto doufali, že on jim pomůže.

Tu zase nedbal na nemalá rizika a udělal všechno, aby se jim odchod zdařil. Jenže bdělému oku agentů státní bezpečnosti jeho počínání neuniklo, a tak v době nejtěžších politických represí si pro pana faráře přišli. Po surovém vyšetřování ho ještě na krátký čas pustili, ale potom přišli znovu, tentokrát už definitivně. Odvezli ho do Brna a tam se snažili z něj vytlouci doznání, že je "vatikánským špiónem".

Těžko si lze představit, co tento statečný kněz s planoucím srdcem všechno vytrpěl. Jeho podlomené zdraví těžko mohlo dlouho odolávat krutému mučení. Po několika dnech ho přivedli ke konfrontaci před jeho obě sestry a neteř, které zavřeli současně s ním. Byl nahý, tělo měl zakrvácené a plné modřin. Přitom ho častovali nejhrubšími nadávkami. Náš Pán a Spasitel ho vyznamenal neobyčejným způsobem. V této chvíli mu byl zcela podoben. Ještě tentýž den všem třem ženám oznámili, že spáchal sebevraždu oběšením. Toto se stalo 2. června roku 1952, tedy uprostřed století, které se chlubí svým pokrokem.

Na pohřeb pustili jen nejbližší příbuzné. Sestra měla možnost prohlédnout si zblízka krk zesnulého. Nebyla na něm nejmenší známka, jež by nasvědčovala tomu, že smrt nastala udušením. Snahou jeho trýznitelů však bylo rozšířit zprávu o sebevraždě. Dokonce se tvrdilo, že se oběsil ve vlaku na záchodě. Rozšíření této fámy se kupodivu dost dařilo. Našli se i mnozí věřící, kteří jí rovněž uvěřili.

Pozemský život kněze, který dal život za své přátele, skončil. Lidé dostatečně neocenili velikost jeho oběti, nepodařilo se zatím ani umístit na znojemské faře pamětní desku. Jedině v Brně připomíná na průčelí kruté mučírny v Příční ulici jiná deska památku ubitých vězňů. Bývalí žáci Vás prosí, abyste se k nim připojili v modlitbě za jeho duši.

Ing. Jan Kalný

Smí člověk dělat všechno?

Smí člověk dělat všechno, co umí a dovede? - Jestliže nesmí, kdo mu pak řekne, co se smí ze všeho toho, co umí? - Biochemie, biotechnika a genetika kladou budoucnost člověka stále více do lidských rukou. Počítá se s jeho dovedností a schopností plánovat. Ale tím zároveň vzrůstá "problém genetického manipulování s člověkem". Může být z výzkumné praxe, prováděné na zvířatech, převzato a na člověku prováděno umělé oplodňování, v jehož důsledku je zrušena symbióza mezi otcem, matkou a dítětem?

Může se vypěstovat lidský život bez mateřského lůna v retortě, takže člověk bude vlastně vyprodukován v laboratoři? Je oprávněná taková genetická manipulace či operace, i když se tak děje vzhledem k potřebám lidské společnosti? - A co se stane se "zmetky", z nichž se vypěstování umělého člověka zcela nezdařilo? - Je dovoleno uskladňovat lidský "semenný materiál" v silně chlazených semenných bankách? A používat ho pak dle potřeby? Může člověk pomocí křížení lidských a zvířecích chromozomů vytvářet nový živočišný druh, jakési použitelné zvěrolidské roboty?

Smí člověk dělat všechno, co je schopen udělat? Smím jako křesťan dělat všechno, co jsem schopen udělat? Mohu uměle ukončovat těhotenství? Mohu

nechat starého člověka předčasně a bezbolestně umřít pomocí eutanázie? Může lidstvo použít atomové bomby k sebezničení? Může dovolit narušování životního prostředí na Zemi?

Básník Novalis, který zemřel r. 1810 ve Weissenfelsu, řekl již tehdy moudrá slova. "Jestliže učiní lidé jediný krok dopředu k ovládnutí vnější přírody pomocí vyspělé techniky a organizace práce, pak musejí nejdříve udělat tři kroky do svého nitra k mravnímu zdokonalení sebe sama."

Měřitko pro to, co člověk dělá, nespočívá v technice, ale v etice. Člověk nemůže být odcizen sobě samému a vyhnán ze svého vnitřního života. Všechna měřítka vnější techniky nestačí. Jsem přesvědčen, že kvůli možnosti další existence světa bude etika v budoucnu velmi žádanou.

V procesu hledání správného chování v malých i velkých problémových situacích lidského života hraje praxe víry v každé farní obci velikou roli. Obec věřících musí být obcí podle slov apoštolových: "A nepřipodobňujte se tomuto světu, ale proměňujte se obnovou mysli, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohumilé a dokonalé" (Řím 12,2).

Ke slovu Božímu patří také přikázání Boží. V hebrejském pojmu "dabar" je přikázání výslovně obsaženo. Přikázání Boží však je přátelské světu i člověku. Kdo dodržuje přikázání Boží, dosvědčuje panství Boží, a sice laskavé a spásné panství našeho Boha. Nepřizpůsobit se zcela světu je také druhem svědectví víry. Ukazuje se to v denním životě: v odvaze rozhodovat se podle křesťanského svědomí, ve věrnosti tomu, co poznáváme jako vůli Boží.

Jestliže kněz bagatelizuje svým farníkům morální principy a dělá z nich okrajové případy v pastoraci, bude se stále ptát, co všechno je možno ještě dovolovat. Z porozumění pro všechno vyrůstá pak schvalování všeho. Tímto zatemňuje takový kněz věřícím svědectví pravdy víry, je neposlušný vůči Bohu a mimo to dělá špatnou službu i světu. Dělá se prostě zbytečným.

Ačkoliv liturgie, svátky a náboženské slavnosti mají pro věřící velký význam a důležitost, přece teprve na mravním chování, které se orientuje na vůli Boží, se pozná víra, která se tak stává svědectvím. Bída křesťanství našich dnů spočívá bezpochyby v nedostatku pevného mravního postoje v chování, ve zmatku v myšlení a ve snaze všude při všech světských novotách aspoň asistovat.

Myšlení a chování vyvěrající z víry se však nemůže dít bez obětí. Takovým chováním, orientovaným na slovo a přikázání Boží, musí ukázat víra svou životnost. Musí proniknout celým, i profánním životem věřících.

Biskup Dr. Hugo Aufderbeck: "Theologisches Jahrbuch 1977-1978"

Mariánské oázy ve světě - Polsko

Studzianna

Již v r. 1671 potvrdila zvláštní biskupská komise mimořádné milosti, jichž se věřícím dostalo v souvislosti s úctou, kterou prokazovali obrazu Panny Marie zvané Matka Svaté Rodiny v obci Studzianna, která se stala rázem známá v širokém okolí. Konstatoval to tehdejší polský primas arcibiskup Mikuláš Pražmowski.

Obraz je namalován olejem na plátně, které je přilepené na tenkou desku. Představuje Svatou Rodinu shromážděnou při večeři, o čemž svědčí rozžatá svíce. Matka Boží sedí na lavici vlevo, Dítě v křesle vpravo. Svatý Josef stojí a naklání se k Děťátku. Panna Maria podává Ježíškovi hrušku a sv. Josef pohár s nápojem, který Dítě přidržuje oběma ručkama. Ctitelé pak ozdobili obraz oděvy vyšívány zlatem a stříbrem a posázenými drahokamy. Předlohou obrazu je drobná rytina lotrinského grafika Jana Jakuba z Nancy ze XVII. století, podle níž neznámý domácí nebo zahraniční umělec namaloval obraz mnohem větších rozměrů.

Obraz se kolem r. 1630-1640 nacházel na statku v Niezamerowicích. Ze švédské "potopy" během třicetileté války byl obraz odcizen, ale po odchodu Švédů se vrátil do domu kastelána Starolenského, odkud byl převezen na statek do Studzianny, kde byl kolem r. 1658 pověšen v jídelně. V polovině ledna r. 1664 se Panna Maria z tohoto obrazu zjevila čtyřiašedesátiletému kamnáři Vojtěchovi. Ten opravoval na statku kamna a smrtelně onemocněl. Matka Boží mu slíbila navrácení zdraví a požádala jej, aby ke cti obrazu dal zbudovat kapli na místě, které mu vyznačila. Přislíbila, že tato svatyně bude zdrojem mnoha milostí. Požadovaný kostel byl vybudován v letech 1671-1673. Obraz byl přenesen do kostela a s poutěmi začaly i četná vyslyšení a uzdravení. V r. 1674 povolali ke svatyni kněze filipíny. Mezi poutníky té doby patřili i polští králové: Michal Korybut a opakovaně i Jan III. Sobieski (1674 a 1683), který kostelu daroval křeslo, vzácný zlatý kalich a skleněné sousoší krucifixu se zlatým korpusem.

Na počátku XVIII. století zahájili filipíni stavbu nové svatyně, která patří k nejkrásnějším chrámům v Polsku. Výstavba trvala dosti dlouho. Chrám byl vysvěcen r. 1748, ale teprve v r. 1776 byl sem slavnostně přenesen milostný obraz Panny Marie, Matky Svaté Rodiny. Svatyně je zasvěcena sv. Filipu Neri a sv. Janu Křtiteli. V oné době přišla Studzianna k hlavním mariánským poutním místům, jak to dosvědčuje polský básník Vespasián Kochowski.

18. srpna 1968 se konala slavnostní korunovace obrazu. Hlavním celebrantem byl polský primas kardinál Wyszynski spolu s krakovským metropolitou kardinálem Wojtylou a sandomierským biskupem Petrem Golembiowskim. Protože na obrazu jsou tři postavy, vkládal korunku Děťátku kardinál Wyszynski, Panně Marii kardinál Karol Wojtyla a sv. Josefu biskup Petr. Přítomno bylo 19 biskupů, stovky kněží a na 200 tisíc věřících. R. 1974 byl chrám bulou Pavla VI. povýšen na baziliku menší.

Studzianna se stala tradiční zastávkou pěších poutníků, především těch, kteří putují z Varšavy na Jasnou Horu. Poutníci zde přespí a účastní se mše svaté.

Dojezd na místo je možný autobusem z Varšavy a Lodzi. Plnomocné odpustky je možno získat o všech hlavních mariánských svátcích, o svátku Svaté Rodiny a sv. Josefa, sv. Filipa Neri a sv. Jana Křtitele.

-lš-

**2. úvaha k článku Kruhová obrana (Světlo č. 30/96) - dokončení
Žijeme v ghettu nebo v diaspoře?**

Poměr, v jakém jsou opravdoví katoličtí křesťané zastoupeni v současné zpohanštělé společnosti, je srovnatelný s poměrem křesťanů mezi pohany v raném období církevních dějin. Je otázkou, které prostředí bylo více antikřesťanské. Římská společnost byla tehdy společností blahobytnou, rozmařilou, sebevědomou, nikoliv však bezbožeckou. Filozofické smýšlení antického světa směřovalo nikoliv k ateismu, nýbrž k monoteismu. Pohané nebyli materialističtí ateisté. Nebyli to "bývalí" zvlažnění zmodernizovaní "křesťané", neměli pocit, že křesťanství je něco, co zastaralo a co již před časem "překonali". Naše diaspora je spíše horší a svízelnější než diaspora pohanského Říma. Je také mnohem záluždnější. To, v čem se s tímto světem rozcházíme, je již samotné chápání pojmu náboženství. Na začátku "dialogu se světem" musí stát především toto téma. Naše katolické náboženství je teocentrické, vychází od Boha a směřuje k Bohu, který je prizmatem našeho chápání světa. Ačkoliv nám křesťanské náboženství přináší klíč k názoru na svět a k řešení našich lidských problémů, není tomu tak, že náboženství potřebují tím více, čím více pociťují svoje problémy, není tomu tak, že bych se mohl dopracovat k situaci, kdy náboženství nepotřebuji vůbec. I když je prožívám subjektivně, vychází z objektivně dané skutečnosti, že jsem stvořen všemohoucí moudrou a milující bytostí, která mě nekonečně přesahuje a chce mě vést k sobě, třeba se mi může zdát tato cesta dočasně těžko pochopitelná.

Naše okolí však chápe náboženství antropocentricky. V podstatě se shoduje s materialistickým pojetím, podle kterého je náboženství produktem lidského myšlení, vychází tedy z člověka a směřuje k člověku. Bůh zde vystupuje jako dočasná nebo přechodná fikce, která vyplňuje to, co zatím nestačí vyplnit pro svou nevyspělost člověk sám. Je pro něho jedním z lidských výtvorů, jimiž si člověk může usnadňovat a zpříjemňovat život, jestliže se mu zdá, že je toho zapotřebí. Nebo je to bůh zcela neosobní, který se rozplynul ve vesmíru. Pak ovšem člověk odmítá všechno vnější "usměrňování", všechno, co vyžaduje podřízenost. Chce mít takové náboženství, ve kterém je a zůstává sám sobě svrchovaným pánem. Vyhrazuje si právo posledního rozhodování o tom, co uzná nebo neuzná za přijatelné. Pod tímto zorným úhlem vnímá i to, co slyší o náboženství a o Bohu od katolických křesťanů.

Mezi Božím královstvím a královstvím tohoto světa je propast, kterou nemohou překlenout pouhé filozofické diskuse ani sebeobratnější dialog. To neznamená vyloučení dialogu, ale za tímto dialogem musí stát přesvědčující praxe. Vedťte mezi pohany vzorný život. Oni sice o vás mluví jako o špatných lidech, ale když budou pozorovat, že konáte dobro, budou velebit Boha v den navštívení (1 Pet 2,11-12).

Svá tajemství však nemůžeme nikomu předhazovat, tím méně o nich licitovat. Hlásání evangelia není módní přehlídka. Ale není to také žádný laciný návod, jak přijít snadno ke štěstí, i když se s takovými nabídkami často setkáváme. Křesťanská radost není radost založená na falešném pocitu osvobození ode všech vnějších příkazů a zákazů. Křesťanská radost to také není jen bezstarostné prozpěvování líbivých písní. Je to naopak síla, která je mocnější než svízele, kříže,

trampoty a bolesti tohoto času, síla, která vychází z vědomí našeho spojení s Bohem. Nepopíráme, že i samotné dodržování přikázání často nebývá lehké, někdy dokonce vyžaduje hrdinství, ale k tomuto hrdinství nám naše víra a svátosti dávají náležitou podporu a sílu, která je těm, kteří v ní nežijí, těžko pochopitelná a dosažitelná. Právě naše důslednost až k hrdinství by měla u ostatních vyvolat otázku po podstatě toho, v čem je skryto tajemství naší síly.

Výtka, že si děláme monopol na pravdu, by byla oprávněná, kdybychom hlásali to, co jsme si sami vymysleli. My však nehlásáme "své" slovo. Hlásáme, co jsme přijali, viděli a slyšeli, co jsme zažili, čeho jsme byli svědky (srov. 1 Jan 1,1), a co tedy nemáme právo podle lidského vkusu pozměňovat. Odvoláváme se na Slovo, které má nikoliv monopol na pravdu, ale je Pravda sama.

Když nám Boží Syn přinesl "radostnou zvěst", nepřišel, aby nás podvedl, nutil k neradostnému strádání pod nesnesitelnými příkazy a zákazy. Ale právě proto, že tyto příkazy a zákazy jsou pro člověka s hříchem porušenou přirozeností samy o sobě náročné, dal nám prostředky, které nám zajišťují nadpřirozenou pomoc v síle Boží milosti. Dal nám své záruky ve své Církvi a jejích svátostech. Jestliže pro nás život podle evangelia přestává být radostný, není to způsobeno Boží bezohledností a necitelností, ani tím, že svět od té doby pokročil, ale je to proto, že zanedbáváme prostředky k získání potřebných milostí, vystavujeme se lehkomyšlně všudypřítomnému pokušení a zbytečně se přikláníme k světu. Ten k nám vůbec není velkorysejší a shovívavější. Pokud se nám to zdá, je to proto, že nám hřích zakalil zrak. Musíme se vrátit ke svým kořenům, znovu se zabydlet ve vztahu, pro který nás Bůh stvořil, aby se nám s milostí vrátila radost, s radostí vroucnost, s vroucností síla a obětavá velkodušná horlivost.

Co říci o křesťanech, kteří přejímají od světa a jinověrců antropocentrické názory, nejsou s to vyrovnat se s nároky opravdového křesťanského života, církev, její učení a tradice jim začíná překážet, a tak řeší tento svůj problém tím, že předkládají své "pokrokové názory" k posouzení tomuto světu? Kritikou vlastní církve se snaží zaimponovat sekularizované většině a hledají u ní zastání. Je to laciné, protože tady najdou se svou kritikou snadno pochopení. Jejich vystupování nahrává odmítavému postoji, který svět chová vůči církvi, a tak si budují lacinou popularitu. Takoví kritizující křesťané jsou pro odpůrce vítanou podporou v jejich postojích a ti jim mile rádí dávají ten nejširší prostor k vystupování v hromadných sdělovacích prostředcích. Právě takoví sebejistí "evangelizátoři" se cítí být nejpopovolanější k tomu, aby vedli jménem katolických křesťanů dialog s těmi ostatními. Sv. Juda ví, co říká: Jsou to nespokojení reptalové, žijí tak, jak je k tomu vedou jejich žádosti, jejich ústa mluví naduté řeči a lichoť lidem, aby z toho měli sami prospěch (Jud 16). Předstupují před nás s podobným schématem, kterým si rádi posluhovali svého času známí ideologové: "Kdybyste věděli, co nevíte (a co vlastně ví tento svět), uvažovali byste jinak." Jakoby už neplatil Kristův příkaz: "Jděte a učte všechny národy", ale novodobá úprava: "Jděte a učte se ode všech národů: Boha je třeba hledat v člověku, ať už v jeho vlastním nitru nejrůznějšími meditačními technikami, nebo v myšlenkových proudech lidstva a ve zkušenostech, které získal především tam,

kde mu v tom nebránilo zkosnatělé křesťanské náboženství". Křesťané jsou zajisté chybní a dopouštějí se i zlého, ale žádný jejich hřích minulý, přítomný ani budoucí nediskvalifikuje ani Boha, ani jeho zjevené náboženství a nedává za pravdu tomuto světu. Jejich hříšnost nevyžaduje korekci katolického náboženství, ale katolických křesťanů. Proti jejich hříšnosti tu stojí na druhé straně vynikající příklady svatosti, jejichž ovoce v tomto světě nikdo nemůže popřít.

Způsob, jakým se v současnosti ve veřejnoprávních prostředcích představuje křesťanství v kontextu s tím, co všechno se tam vůbec jako náboženství v hojně míře prezentuje, směřuje spíše k tomu, že se systematicky prosazuje náboženský indiferentismus v duchu hesla "Bůh jako bůh", aby se nakonec i katoličtí křesťané rozplynuli v moderním a všeobjímajícím bezbohém náboženství Nového věku. Jestliže v podobném duchu sekunduje i oficiální katolický tisk, není divu, že z takového myšlenkového chaosu může být věřící dokonale zmatený, a to tím spíše, že marně čeká na rozhodnou autentickou reakci od svých pastýřů. Monitoruje vůbec někdo odpovědný to, co se u nás vysílá a tiskne?

To, co kvalifikuje jedince k apoštolátu na poli slova, není jen chytrost, ale také opravdová moudrost, nestačí vzdělání, potřebná je také hluboká víra a pokora, nelze se spoléhat pouze na minulé zásluhy, ale je třeba se ohlížet také po aktuální příkladné zbožnosti, věrnosti, oddanosti a poslušnosti. Těžko by si nějaká firma pěstovala manažera, který by na veřejnosti prezentoval především vnitřní problémy své firmy, kritizoval její vedení a hanobil její produkci, i kdyby to byl ten "nejchytřejší", kterého má k dispozici. Prospělo by věci, kdyby církev vzala i práci v médiích cílevědomě do svých rukou a neponechávala tento významný nástroj na libovůli několika soběstačných jedinců.

To, čím můžeme oslovit svět, je také naše jednota, s jakou vystupujeme, naše bratrská soudržnost, naše společná věrnost a oddanost tomu, čemu jsme uvěřili. Musíme také rozlišovat to, o čem můžeme hovořit pouze mezi sebou, co vychází z našich, nám Bohem daných tajemství, abychom žili v opravdovém společenství s Ním a opravdu se vnitřně proměňovali, a s čím teprve se můžeme a musíme obracet na okolní svět. Dříve, než kohokoliv oslovíme my, musí jej také oslovit Boží milost, aby se otevřely jeho uši, oči a srdce. K tomu můžeme přispívat nejspíše svou křesťanskou opravdovostí, která kromě přesvědčivého příkladu především na poli křesťanské lásky zahrnuje také oběti a hojnou a vroucí modlitbu za obrácení těch, kteří Pána nepoznali, zamlžili, překroutili nebo opustili. Právě v tomto duchu k nám promlouvá apoštol Pavel stejně aktuálně jako před dvěma tisíciletími: Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohublé a dokonalé (Řím 12,1-2). Kdo se pokouší vyjít světu vstříc tím, že bude přizpůsobovat křesťanské učení a mravní příkazy voluntaristické morálce většiny v okolním světě, musí nakonec "upravit" i ty teologické základy, na kterých křesťanská morálka buduje. Pochopitelně že mu pak nezbude, než aby sám sobě zdůvodnil, že má právo

takto postupovat. Své "oprávnění" si pak utvrzuje sympatiemi a popularitou, jakou si vysloužil u lidí tohoto světa.

Naším úkolem je naopak osvědčovat, že ty "nesnesitelné mravní a sociální požadavky", na kterých tak tvrdošijně trvá "polský papež", jsou nejen uskutečnitelné, ale že jsou skutečným požehnáním pro jednotlivce i pro svět.

Lubomír Štula

Kardinál Bernardin Gantin - životopis

Kardinál Bernardin Gantin se narodil v Toffo v arcidiecézi Cotonou v Beninu 8.5.1922. Na kněze byl vysvěcen 14.1.1951, pomocným biskupem se stal 11.12.1956, arcibiskupem v Cotonou byl jmenován 5.1.1960. Papež Pavel VI. ho 27.6.1977 jmenoval kardinálem. 8.4.1984 se stal prefektem Kongregace pro biskupy a prezidentem Papežské komise pro Latinskou Ameriku. Děkanem kolegia kardinálů se stal 5.6.1993.

Jako syn železničáře studoval na školách v Dahomey (v lidové republice Benin), kde už byla rozvinuta křesťanská tradice po příchodu prvních misionářů v r. 1861. Silný příklon ke křesťanství byl ovlivněn zkušeností četných otroků, kteří byli odtud deportováni do Jižní Ameriky. Značná část z nich se vrátila do Afriky s nadějí, která se opírala o evangelium.

R. 1936 vstoupil do malého semináře. Po kněžských studiiích byl v r. 1951 vysvěcen na kněze arcibiskupem Louišem Parisotem. Zůstal v semináři jako učitel cizích jazyků. Současně se věnoval intenzivní pastorační práci, především na venkově. Odtud si přinesl velkou lásku k apoštolátu.

R. 1953 začal studovat na Urbaniu v Římě. Studia zakončil licenciátem teologie a kanonického práva. Jan XXIII. ho jmenoval arcibiskupem v Cotonou, když dosavadní arcibiskup onemocněl a jeho síly zeslábly. Gantin arcidiecézi rozdělil tak, aby snadněji zvládal zvláštní situace. Zejména se věnoval aktivitě katechetů a pečoval o kněžská povolání.

Pro své životní zkušenosti, moudrost a rozhled byl v roce 1984 jmenován prefektem Kongregace pro biskupy. Je členem i několika dalších kongregací: pro východní církve, pro liturgii a svátosti, pro záležitosti svatořečení, pro evangelizaci národů, pro společnosti zasvěceného života.

Je členem Papežské rady pro výklad legislativních textů a členem Komise kardinálů pro papežská posvátná místa v Pompeji, Loretu a Bari, členem královské akademie Maroka (od r. 1985) a komandér francouzské čestné legie.

Z bohatého programu kardinála Bernardina Gantina při jeho návštěvě České republiky...

Pátek 9. srpna byl vyhrazen návštěvě brněnské diecéze. Vatikánský kardinál se setkal s věřícími ve znojenském chrámu sv. Kříže, kde rovněž připomněl osobnost nezapomenutelného pastýře z dob komunistické nsvobody - tichého hrdiny Evropy a jeho přítele kardinála Františka Tomáška. Vyjádřil rovněž radost nad rozkvětem života naší církve v posledních letech a vyzval k intenzivní spolupráci mezi všemi lidmi dobré vůle.

ČBK

Georg Herdsman

Amway - cesta do záhuby

Vznik Amway

Na seminářích, které pořádá AMWAY, se můžete dovědět, jak se od skromných začátků na opuštěné čerpací stanici v r. 1959 stal skutečností sen spoluzakladatelů Richarda de Vosa a Jay Van Andela a AMWAY se stala jednou z nejúspěšnějších společností přímého prodeje na světě.

Dnes má firma Amway, která sídlí v USA ve městě Ada ve státě Michigan, 10 000 placených zaměstnanců a více než dva miliony distributorů, které řídí pobočky Amway v takřka 70 zemích světa.

Mezi tyto země patří také Česká republika, kde vznikají velkosklady Amway.

Princip podnikání Amway

Amway představuje atypický obchod - tzv. network marketing - (síťový systém) od výrobce přes jeden velkosklad a distributora ke kupujícímu. Je vyřazena celá maloobchodní síť (prodejny, mezisklady, doprava, prodavači, administrativa). Prodávacem je vlastně distributor, který kromě prodeje provádí další nábor distributorů a ti zase dalších. Odměňuje se přímý prodej výrobků, ale daleko vyšší příjmy plynou ze získání nových distributorů, neboť pak se distributor podílí na obchodech, které uskutečnili všichni distributoři, které získal, včetně těch, které opět získali oni. Představa mít pod sebou armádu získaných distributorů, kteří jsou pro mne zdrojem bezpracných zisků, dohání tyto agenty k neslýchané aktivitě.

Čím se Amway snaží imponovat veřejnosti?

- * představuje se jako světová špička v přímém prodeji, a to díky usilovnosti distributorů a spokojenosti zákazníků;
- * výši obrátu, který v r. 1994 představoval takřka 4 miliardy US dolarů;
- * proklamacími, že vychází z tradic bezúhonnosti a etických norem podnikání a je si vědoma svého úkolu podporovat distributory a jejich zákazníky;
- * tvrzením, že distribuuje jen ekologicky nezávadné výrobky;
- * zvláštním systémem podnikání, tzv. multimarketingem, při kterém se zkracuje cesta od výrobce k zákazníkovi, a tím se šetří náklady;
- * vyhlídkou nezvyklého a zaručeného úspěchu;
- * navozováním familiární atmosféry a důvěry pomocí školených agentů.

Čím je Amway ve skutečnosti

Navzdory dojmu unikátnosti, kterou tento způsob prodeje představuje, je možno jasně vidět, že Amway není nic jiného než součást satanského hnutí New Age, které využívá všech prostředků, aby dostalo jednotlivce i celé národy do svého vlivu.

Rafinovaným způsobem náboru širokého okruhu distributorů do podnikání v Amway se má připravovaná světovláda New Age urychlit tím, že tímto

způsobem obchodu, který má zahrnovat 90 % všech druhů výrobků, by mělo dojít k tomu, že Amway ochromí ekonomiky jednotlivých států a podřídí je tak zcela pod svůj ekonomický vliv. Paradoxem je, že se tak má stát nikoliv nějakým vnějším nátlakem nebo silou, ale provázanou sítí vlastních, nic netušících oklamáných občanů. Každý stát si tak vlastně vydělává na svou vlastní likvidaci.

Znaky, které řadí jasně Amway do struktury New Age

a) Systém network marketingu přepracovaný tak, aby v co nejkratším čase vytvořil širokou síť distributorů.

Není ani tak rozhodující prodej výrobků, jako zachycení širokého okruhu prodejců. Pro každého nového distributora je důležité vybrat 80 - 100 známých, oslovit je a v případě zájmu jim nabídnout systém Amway. Odměna za prodané výrobky představuje jen malou částku ve srovnání s tím, co dostane za získání nového člena. Vytváření sítí i v jiných oblastech činnosti je typickým prvkem New Age, který má přivodit tzv. celosvětovou transformaci.

b) Šíření okultní literatury a literatury New Age prostřednictvím vytvořené sítě distributorů Amway.

Jde o knihy, které nabádají k tzv. osobní transformaci člověka. (S radostí k úspěchu, Sedm základních rad, jak se stát úspěšným a další literatura New Age, která navádí k okultismu.)

Jelikož celý systém Amway je založený na "důvěře" a psychologicky rafinovaných zásadách náboru a fungování, nesmí se podceňovat vliv takovéto literatury. Je pravděpodobné, že jako při výběru a distribuci "zázračných léků" HERBALIFE, kterou produkuje skupina satanistů v USA, i v případě Amway se využívá magie a okultních praktik, bez kterých je New Age nemyslitelné. Tyto metody se uplatňují pravděpodobně i při seminářích Amway. Školitelé totiž nenápadně zdůrazňují potřebu zažít atmosféru setkání v prostředí Amway.

c) Nápadné zdůrazňování ekologie, což je typické pro New Age. Proklamovaná ekologická nezávadnost výrobků, která je samozřejmě nadsazená, má získat sympatie veřejnosti. Tyto sympatie podporuje Amway také sponzorováním ekologických programů a dalšími aktivitami. Skutečnost, že Amway jako jedna z mála dostala v r. 1989 ocenění OSN za výsledky dosažené v oblasti ekologie není vůbec polehčující okolností. Není přece žádným tajemstvím, že OSN je ovládána New Age. Není tedy divu, když "svůj vyznamenává svého".

d) Na setkáních distributorů Amway najdete mnoho prvků, které připomínají liturgii, nikoliv však křesťanskou, ale pohanskou.

* Vytváří a zdůrazňuje se sounáležitost, kterou je možno prožívat v křesťanských společenstvích, ale v tomto případě není pojítkem Duch svatý ani Kristus, ale byznys.

* Zpívají se zde písně pro navození nadšení (hymna Amway). Používají se další analogie křesťanských společenství: apoštolát, svědectví, duchovní vedení, duchovní růst apod. Všechno pak na přirozené bázi. I když hlavní motivační silou

je vidina rychlého zisku, nejde zde jen o obchod, ale je to kanalizace pseudonáboženství New Age.

e) Jednotlivým distributorům se doporučuje každodenní čtvrt hodinka četby a rozjímání nad literaturou a kazetami Amway, které jsou prosyceny okultními prvky.

Takto má docházet k promývání mozků, aby se člověk zabýval celou bytostí jen myšlenkami Amway. V těchto materiálech se distributoři vybízí k horečné aktivitě, aby mohli ze svých zisků nejen zabezpečit svou rodinu, ale sponzorovat ušlechtilé aktivity.

Jedním z intenzivních motivačních prostředků, který má za cíl udržovat a zdokonalovat síť distributorů, jsou odměny a ocenění, jako jsou odznaky "Přímý distributor". "Rubínový přímý distributor", až po "Korunní velvyslanec přímého distributora" a řada dalších. Sřetěžený systém vzájemně podvázaných agentů připomíná praxi svobodnozednářských lóží.

(Dokončení příště)

Církevní aktuality

Kardinál Groer povede benediktinský klášter

Podle tiskových zpráv přebírá kardinál Groer vedení benediktinského kláštera Maria Roygendorf. Dosud žil u cisterciáček v Marienfeldu. V srpnu minulého roku předal řízení arcidiecéze biskupu Christophu Schönbornovi.

Otázka embryí i v Rakousku

I v rakouském tisku se odráží drama, v jehož rámci jsou ve Velké Británii ničena dosud uchovávaná embrya. Právník Maly tvrdí, že i v Rakousku je něco podobného možné, neboť rakouský zákon týkající se pokusů je právě tak špatný jako britský.

Dr. Maly je členem papežské komise Iustitia at Pax a Papežské akademie "Pro život". Podle rakouského zákona se smí embrya uchovávat jeden rok a ne pět roků jako ve Velké Británii. Při jejich likvidaci dochází k ničení lidského života. Při oplodňovacím procesu mimo tělo ženy je oplodněno víc vajíček, takže vzniká automaticky přebytek embryí. Ty mohou sloužit i k obchodním účelům, i když je to zakázáno, neboť tam, kde je ze strany farmaceutického průmyslu poptávka, je i nabídka.

Pomocí by bylo, podle Dr. Maleho, zpřísnění zákonných norem a zjednodušení předpisů o adopci.

Co si máme počít se svými nepřáteli?

Když jsem byl ještě velmi mladý a důvěřivý, zdálo se mi, že je zapotřebí jen trochu dobré vůle, abych neměl žádné nepřátele. - Milý Pane Bože! Snažil jsem se jít správnou cestou, vidět v každém člověku obraz Boží, neuškodit nikomu ani pohledem, a když se tak bez zlé vůle přece stalo, říci mu smířlivě: Je mně to líto. Jsem také jen člověk. Neber to vážně. Zapomeň, prosím, na tuto věc. Příště se to již nestane.

Myslel jsem si tedy: Když to tak budu dělat, nemusím mít žádné nepřátele. - Ale to byl jen jeden z růžových klamných snů, jimž se oddávají mladí lidé. - Ach, jak málo je třeba k tomu, abychom měli okamžitě nějakého nepřítele! Což jsem často neslyšel mluvit ženy o kloboucích a šatech jiných žen takovým způsobem, že z toho číselo jen holá nenávist? Což jsem neslyšel lékaře, spisovatele, malíře, soudní rady, ba i kněze mluvit o chybách, zvláštnostech nebo podivínských rozmarech kolegů s takovým rozčilením, že bych uvěřil, že se u pomlouvaných jedná o dědičné nepřátele lidského pokolení?

Ach, milí přátelé, velmi málo je třeba k tomu, abychom si opatřili nepřátele. - Dnes večer si ještě myslíte, že žádné nemáte, a časně ráno vás potká starý známý a mine vás bez pozdravu a bez povšimnutí. A pozítří již dostanete anonymní dopisy - a na dvou stránkách anonymního dopisu lze nahromadit více neřádstva než v obrovském hnojišti. Často nám dělá nepřátele náš majetek, ale viděl jsem už také žebráky, kteří se zuřivě rvali. Hloupost je výbornou živnou půdou pro nepřátelství, ale což jsem nenašel mezi vzdělanci ještě více lidí, kteří se nenáviděli víc než nějakí hlupáčci? Viděl jsem krvavá nepřátelství mezi vědci, kteří se přeli o prvenství v nějakém objevu. Ale viděl jsem i zuřivě zneprátené partaje v paneláku. - Jako voják jsem vzbudil hořkou nenávist jednoho kamaráda, protože jsem u služby v posádce nehlásil svůj odchod, zatímco on měl strach, aby se takto neprohřešil proti předpisům. Jako spisovatel jsem pak proti sobě poštvál více kolegů, protože jsem v hojnější míře užíval konjunktivu.

Ó, existuje netušené množství možností, jak si opatřit nepřátele. A když už je jednou máme, co s nimi máme dělat?

No tak: Odpověď je v evangeliu a je jednoduchá: Milujte své nepřátele, dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí. Ale uskutečnění tohoto jednoduchého příkazu není tak jednoduché. Hlavně tehdy, když se jedná o nepřátele tajné, kteří se kryjí tmou, kteří proti nám bojují skrytě, jejichž šípy slyšíme jen svištět, a cítíme, jak se nám zarývají do živého masa. Zde se jedná o zákeřníky, jejichž pravá podoba je skryta.

Co dělat potom?

Musíme je také milovat. To se rozumí samo sebou. Ale takové milování naslepo, to je velmi, velmi těžké. Milovat takového skrytého nepřítele, to je mnohem těžší, než milovat nepřítele známého. - Možná, že bychom měli začít tím, že nebudeme jejich nenávist, jejich nepřátelství brát příliš vážně. - V okamžiku, když někdo, koho neznáme, nás začíná nenávidět a nám škodit, tu ihned tento neznámý nepřítel vyrůstá v naší fantazii do ohromných rozměrů, tušíme v něm ohromné nebezpečí a ohrožení. To přináší s sebou ta zákeřná nejistota a tma. Když si však řekneme: Tento nepřítel, tento tajný udavač a pokoutní nactiutřač, tento pisatel anonymních dopisů je vlastně v podstatě ubožák, bude to hned lepší. - Kdyby byl šťastný a spokojený sám se sebou, tak by to neudělal. Nejzuřivější nepřátelé jsou lidé, kteří sami žádné upřimné přátele nemají, kteří sami, plní sebelásky, neumějí milovat své nepřátele. Ale myslím, že není tak těžké mít s nimi soucit.

Přeloženo z časopisu

Hedwigsblatt.
Přel. F. M.

Církevní aktuality

Kardinál Meissner proti vnitrocírkevní kritice papeže

Ostrou farmou napadl kolínský kardinál Joachim Meissner vnitrocírkevní kritiku papeže. Urazilo ho, že "vlastní lidé církve stále kritizují papeže", řekl Meissner v jednom rozhovoru. Kardinál mluvil v této souvislosti o "křesťanech, kteří si čistí své špinavé boty o papežskou sutanu". Meissner zdůraznil: "Papež přišel do naší země jako ten, který nechtěl žádnou hospodářskou pomoc, který nepotřeboval naše peníze, který neměl nic, co by nám nutně nabídl jako laskavost. Jan Pavel II. přišel spíše proto, že mu není německý národ lhostejný. Nehledal u Němců pochvalu, nýbrž počítal s tím, že jeho popularita klesne, jestliže může Němcům jen pomoci jít cestou pravdy a lásky." Doslova řekl: "Zde nám chtěl někdo pomoci, abychom se podívali na sebe se vši vážností. Byl bych šťastný, kdyby více biskupů a kněží v Německu jednalo také tak nezištně."

Slavnost znovuposvěcení kostela

V neděli 4. srpna se v Bílém Újezdě v Orlických horách konala slavnost znovuposvěcení kostela po jeho generální opravě. Za přítomnosti královéhradeckého biskupa Karla Otčenáška byla sloužena mše svatá, která byla zároveň poděkováním za sté výročí přestavby tohoto kostela.

ČBK

Dopis nemocným - srpen 1996

Drazí nemocní,

opět přicházím do Vaší samoty a bezmocnosti a přiznávám se, že se trochu bojím. Nemyslíte si, že místo, abych Vás potěšila, toho od Vás žádám stále více? Ano, máte pravdu. Ale řekněte sami - kdo dnes může více vyprosít, ne-li právě Vy? Jak nekonečně dlouhý je Váš den, naplněný mnohdy jen bolestí a opuštěností. I kdybyste byli schopni jen kratičkých povzdechů a nabízeli v nich Pánu některé z těch životních otázek naší doby, uděláte víc, než tušíte.

Znáte všeobecný úmysl Apoštolátu modlitby na měsíc srpen? Ráda bych Vám jej svěřila. Zní: "Ať ti, kteří se vzdálili od církve, najdou cestu zpět." Ach, moji drazí, vidíte ten veliký zástup, tu nepřehlednou řadu lidí? Vždyť vzpomeňte si jen na svou rodinu - kolik Vašich sourozenců a příbuzných zůstalo živými ratolestmi na tom vinném kmeni? A z Vašich dětí, vnoučat? Nebudu Vás trápit, všude se setkáváme s touto bolestí. A jak je dobře, je-li v rodině ještě někdo, pro koho je to bolest! Ten se aspoň modlí, prosí, trpí a obětuje! Hůře ale tam, kde se už všichni "dávno vypořádali s náboženskou otázkou", kde je církev už jen k tomu, aby byla kritizována, případně pomlouvána.

Kam jsme se to dostali? Kdybychom si aspoň dokázali přiznat, že i my sami na tom máme velkou vinu. Každý jsme se v určitých okamžicích vzdálili, každý jsme nějak selhali, někde zklamali. Nebyli jsme vždy opravdovými křesťany, statečnými

a věrnými učedníky Kristovými. A i když nám Pán dal tu milost, že jsme se vždy zase vrátili, musí se nás všeobecný odpad od víry bolestně dotýkat. Nejen proto, že je ohrožena věčná spása našich drahých, ale hlavně pro jeho dalekosáhlé důsledky. Zpočátku totiž však vypadá naprosto nevinně. Je zajímavé, jak si dokážeme své skutky vždy zdůvodnit tam, že nakonec sami uvěříme, že chceme a děláme jen dobro.

Určitě si mnozí z vás vzpomínají na dobu, kdy zákon schválil interrupci. Jaká to byla zpočátku přísná kritéria, žádosti a komise. A dnes? - Už při 3. těhotenství je docela samozřejmá otázka: "Dáte to pryč, že?" - jakoby nešlo o život, ale o obnošenou věc! A náboženský život v té době? - Člověk přece musel myslet na budoucnost svých dětí, vždyť by se nikam nedostaly na studia. Nešlo o vlastní kariéru, šlo o děti. Jenže tyto děti a jejich děti nyní žijí bez víry, bez Boha, kterého vůbec neznají. S podobnou výmluvou na děti se setkáváme i u rozvodů. Nejde o sobectví jednoho nebo obou rodičů, jde o děti, aby netrpěly stálými rozepřemi. Jistěže v některých případech je skutečně lepší nebo i nutná rozluka, ale většinou tu hraje roli sobectví a sebeláska - důsledek naprosté ztráty víry, a tím i svědomí a zodpovědnosti.

A tyto důsledky vidíme všude. Sexu se říká láska, a skutečná a věrná láska je k smíchu. Žádný film či hra, dokonce snad už ani pohádka, se neobejde bez postelových scén. A co drogy, násilí, vraždy? Zajímavé, jak často právě v této souvislosti slyšíme otázku: "Jak se na to může Bůh dívat?!" My lidé jsme přece tak "humánní", že chceme uzákonit eutanázii. "Vždyť je to nelidské, nechat naši drahou babičku (nebo dědečka) tak trpět, za těch 85 let už si toho vytrpěla dost." Doopravdy by však ta věta měla znít: "Jak dlouho ještě máme čekat na její pokoj, byt, domek, vkladní knížku? Potřebovali bychom to právě teď!"

Moji drazí, možná že se Vám moje slova zdají příliš tvrdá, krutá. Ale život se nyní stává ještě tvrdší a krutější, protože v něm není místa pro Boha. A tak Vás moc prosím, vyprošujte u Pána smilování. Protože právě Vy máte ve své bezmocnosti velikou moc nad jeho Srdcem, kdykoli se k Němu s láskou a bezmeznou důvěrou obrátíte.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Jakub a Kateřina

Lene-Maria Skumanz

Dožínky

Jakub měl rád slavnosti. Když se slaví v kostele nějaká slavnost, je vždycky rád při tom.

Na slavnostní poděkování za úrodu našel doma překrásné veliké jablko. Vyčistil ho, až zářilo. Jedna polovina jablka zářila červeně, druhá žlutě. Jakubovi se sbíhaly sliny, když se na jablko díval.

Všechno, co tento den děti přinesly do kostela, bude po slavnosti dáno na dětskou kliniku.

Děti pokládají na oltář své dary, krásné hrozny vína, hrušky, pomeranče. Zuzka dokonce upekla koláč.

"Toníku," ptá se Jakub, "pročpak se díváš tak nešťastně?"

"Jsem smutný," přiznává se Toník, "protože nic nemám. Můj mladší bratr všechno snědl." "Podívej se na mé jablko," povídá Jakub. "Pro mě samotného je skoro moc veliké. Rozdělím se s tebou."

Jakub a Toník spolu stoupali po stupíncích oltáře. Pokládají jablko před kříž.

"Žlutá polovina je ode mne," říká Jakub.

"A ta červená ode mne, Pane Ježíši!" říká Toník.

Zvířátka z kaštanů

Katka udělala pro děkovnou bohoslužbu zvířátko z kaštanů a zápalek. Postavilo zvířátko mezi ovoce na oltář.

"Jé, Katko, kdopak bude jíst kaštany?" volá Zuzka.

"Srny," odpovídá Katka.

"Srny přece neslaví žádné díkůčinění," říká Zuzka. "Srny neumí mluvit a říct: děkuji ti, milý Bože, za dobré, jemné kaštany, které mi tak chutnají!"

"Ne, to neumí," říká Katka, "to musím udělat za ně."

V kostele

Jakub jde do kostela. Pan farář tam něco mluví, ale Jakub tomu, co říká, nerozumí. Lidé zpívají, ale Jakub nerozumí, co zpívají. "Ježíši," povzdechne si Jakub, "tady je ale nuda!"

Z došlých dopisů

(Pokračování dopisu pana A. L. z Prahy, jehož první část byla otisknuta v minulém čísle na str. 13.)

Konkrétně v deformaci pojmu "Církve", která v pokoncilní eklesiologii - aby to bylo lépe stravitelnější pro pokrokovou veřejnost - začala být jednostranně chápána jako Boží lid, a nikoliv již jako Kristovo Tělo, a rovněž začala být vykládaná jako sociologická měnitelná struktura, přičemž se zapomnělo na to, že je to Církev Kristova a nikoliv církve naše, jejíž změnu by bylo možno si odhlasovat. A také se zapomnělo, že Církev svojí podstatou není nějakou demokratickou strukturou, nýbrž svátostným jsoucnem, a že tudíž jedinou cestou k překonání její současné krize je opětovné vytvoření pravého katolického klimatu v ní samé (viz Ratzinger, Rapporto sulla fede, česky O víře dnes, Zvon, 1994). To, že zjevené pravdy jsme povinni hlásat, ať už je to komu "vhod či nevhod", to bylo naposledy závazně definováno 80. větou syllabu Pia IX., kterou se odsuzuje názor, že "římský papež by se mohl a měl smířit a spřátelit s pokrokem, liberalismem a novým formováním lidstva".

Za Pia IX. se ovšem o ústředním řízení zla směřujícího je zničení Církve vůbec nepochybovalo. Však také tehdy od Francouzské revoluce neuplynulo ještě o

mnoho více času než polovina století. A tato revoluce nebyla ani tak událostí sociální či politickou, jako událostí historického náboženského zvratu, ohlašující začátek otevřeně hlásaného bezbožectví, v němž definitivně padla myšlenka křesťanského státního a společenského uspořádání, onoho "pax Christi in regno Christi". Bylo to vítězství myšlenek osvícenského svobodného zednářství, vítězství racionalistického a deistického myšlení, stavícího své vize budoucnosti lidstva pouze na humanitě a na materiálně-sociálním rozvoji tohoto světa. A stejnými ideami jsou prostoupeny i naukové systémy a novátorské tendence všech těch dnešních "nových teologů". Myslím, že tak evidentně cílená a všeobecná snaha o zničení tradiční katolické víry a o změnu její dosavadní bašty, římskokatolické Církve, v pouhé světové humanistické společenství a součást jakési obecné duchovní nadstavby nastávajícího světa Nového věku, předpokládá nutně existenci nějakého ústředního organizačního systému, který by pomocí lidských struktur vedl zlo k jeho cíli. Dábel se ovšem snaží vždy, aby přesvědčil lidi o své neexistenci. V konečném efektu jeho působnosti je však zcela lhostejné, zda někdo zednářem - tím "stavitelem chrámu nového lidství" - skutečně je jako příslušník určité lóže, nebo zda jako zednář pouze myslí a jedná, třeba i v dobrém úmyslu. Závažné jsou plody takových skutků a podle plodů poznáváme strom.

Jestliže se někdy v "křesťanských" relacích sdělovacích prostředků popírá existence zednářství jako organizované protikatolické fronty, je to jen důkazem naivního spoléhání se na dezinformovanost čtenářů či posluchačů. Vždyť ze samotných těchto relací zednářský duch přímo číší a tímtéž duchem je jasně ovlivněna i vydavatelská činnost nejen těch nejruznějších nakladatelství "literatury duchovního života", ale i samotných tak zvaných křesťanských nakladatelství. Stačí se podívat na jejich programy. Opravdu katolických věcí v nich najdete poskrovnu. Z novější doby pak již vůbec nic, přestože taková díla existují a není jich zase tak málo. Mnohá z nich se svého času stala i bestsellery. Například, abych mluvil konkrétně, takový Dietrich von Hildebrand. Ten slavil ve světě své největší úspěchy právě v době, kdy u nás nastalo určité uvolnění v souvislosti s politickými událostmi kolem "pražského jara". Ovšem, u nás se již tehdy podařilo zednářským progresivistům proniknout do církevní vydavatelské politiky natolik, že trh byl nasycen téměř výhradně díly a la Teilhard de Chardin, a to bez ohledu na ono monitum z roku 1962, varující před jeho teologií, "poškozující katolickou nauku". Toto monitum nebylo nikdy odvoláno a jeho platnost byla naopak znovu potvrzena tiskovou kancelář Svatého otce v roce 1981. Tím podivnější je, že dnes už má tento paleontolog punc "největšího jezuitského teologa". A to nejen snad podle P. Koláře. Já jsem to slyšel jedním knězem vyslovit i přímo v kázání, u sv. Ignáce v Praze.

Nebyla to zajisté první pochvala Teilharda de Chardin. Již v roce 1962, kdy ještě kromě svého přítele de Lubaca neměl mnoho přívrženců, vysoce jeho dílo a jeho ztotožnění se se zednářským pojmáním světa ocenil bratr nedávno zemřelého francouzského prezidenta Jacquese Mitteranda, který byl tehdy velmistrem francouzské lóže Velkého orientu. Na tehdejších zářijovém zasedání této lóže v Paříži vyzdvihl zásluhy zednářů na vydávání Teilhardových prací a

samotného Teilharda de Chardin hodnotil jako vědce, který "povýšil člověka na oltář svým objevem, že v procesu hominizace kolektivního vědomí, obepínajícího celou zeměkouli jako jakási atmosférická vrstva, nemá přednostní právo Bůh, ale člověk, který je hlavním budovatelem vývojového procesu, spějícího ke vzniku nového typu člověka, svobodného ve své tělesnosti a nespoutaného ve svém duchu".

Zajisté skvělý blábol, jakoby vypadlý z mozaiky New Age. A také celá ta historka sama je jistě pro zodpovězení otázky, "jedná-li se o čerta na zdi, nebo o organizované zlo", dostatečně ilustrativní.

S pozdravem

A. L.

Církevní aktuality

Německé biskupství hlavními dárci peněz pro Vatikán

Státní rozpočet Vatikánu za rok 1995 skončil přebytkem asi 2,4 milionu marek. Oznámil to předseda prefektury pro hospodářské záležitosti Svatého stolce, americký kardinál Edmund Casimir Szoka. Podíl diecézí celého světa se v r. 1995 zvýšil o 25 %, asi na 30 milionů marek.

Strana příjmů je podstatně vyšší na základě zvýšených příspěvků diecézí, ke kterým se podle církevního práva zavazují. Výše uvedených příspěvků není stanovena. Svatý stolec ovšem vyzval několikrát biskupské konference k této naléhavé pomoci Vatikánu. V čele dárců za rok 1995 byly místní katolické církve Německa.

Kapucín národním hrdinou.

Neobvyklým způsobem došel uznání jihokorejské společnosti jako svědek víry irský kapucín. Jako oběť dopravní nehody dal krátce před svou smrtí povolení k darování svých orgánů. Transplantací jeho orgánů byli zachráněni při životě čtyři Korejci. Korejské noviny označily řeholníka za "svědka bliženské lásky" a jako "mnicha lásky, která přetrvává samotnou smrt". Velkorysé gesto učinilo z řeholníka národního hrdinu. Rovněž v USA se dalo 12 kapucínů k dispozici pro uskutečnění velkorysého programu pro výzkum Alzheimerovy nemoci.

ČBK

Myšlenky k rozjímání

21. neděle v mezidobí 25.8.

Řím 11,33-36

Opakovat otázku, "za koho lidé považují Syna člověka" má dnes smysl jen tehdy, jestliže další otázku "a za koho mne pokládáte vy?" obrací posluchač osobně na sebe. I když známe odpověď evangelia - "za Mesiáše" - jako správnou, neznamená to ještě, že jsme Ježíše za spasitele svého života skutečně přijali. Ale teprve toto přijetí Ježíše za spasitele mne zachrání.

Pondělí 26.8.

2 Sol 1,1-3

Ani v Soluni nebyly zřejmě ideální poměry. Ale i tam (jako i zde a dnes) je každý věřící darem Božím pro ostatní svět. Je to nakonec osvobozující, když ustanu ve stýskání na křesťany kolem sebe a začnu za ně děkovat.

Úterý 27.8.

2 Sol 2,1-3

Snad každý může v koutku srdce objevit skrytou touhu po tom, aby ty zlé, ty druhé Bůh konečně odsoudil. Není divu, že mnohá proroctví katastrof, konců, soudů mají teď takovou konjunkturu, jenže "Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen" (Jan 3,17). Od skryté touhy po soudu je tedy teď třeba přejít k této Boží touze po spáse a sjednotit se s ní.

Středa 28.8.

2 Sol 3,18

Toto Pavlovo přání je naplňováno - je skutečností. Tuto skutečnost (milost) je možné si teď uvědomit: Boží lásku, sílu, která mne zvedá, zachraňuje, proniká, která plyne z kříže, která mne posiluje, vyzbrojuje k úkolům od Boha..., spojuje s Bohem. Zdroj, který je ve mně a který není ze mne...

Čtvrtek 29.8.

1 Kor 1,2

"Posvěcení v Kristu Ježíši". Ohromný Boží dar a neuvěřitelná perspektiva v našich životech. Cítit se můžeme ledajak. Zkusme se ale vidět podle Božího plánu - tedy jako posvěcení a povolání svatých. Zkusme se tak vidět bez všech výhrad, stesků, bez všech "ale".

Pátek 30.8.

1 Kor 1,22-24

Z toho tedy plyne: Být moudrý znamená rozumět Kristu. Být mocný a úspěšný znamená jít jeho cestou (kříže, vzkříšení). Uprostřed všeho, co mne trápí, zajímá, zaměstnává mít oči upřeny na Ježíše jakožto na řešení.

Sobota 31.8.

1 Kor 1,26-31

Další dost časté skryté přání: abychom měli my křesťané ve světě moc, když nám jde o dobré věci. Nebo abychom se mohli pochlubit tím, že mocní, chytří, vzdělaní, úspěšní... také věří. Jenže Bůh se rozhodl jinak: dává svého Ducha tomu, kdo má pro něho prázdné ruce. Boží moc září v lidské bezmocnosti. Nezbude mi, než tento pohled přijmout.